

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

No 21. Utkommer hvarje Söndag. **Göteborg den 20 Maj 1855.** Pris för år: **6 R:dr 32 sk. B:co. IX årgången.**

Hassan Riza-Pascha.
Turkisk krigsminister.

Riza-Pascha föddes 1809, uppfostrades i seraljen och utnämndes af af sultan Mahumed först till page och sedan till kammarherre. Vid den nuvarande sultanen Abd-ul-Medschids thronbestigning år 1839 förskaffade sultaninnan-modrens ynnest honom anställning som minister för kejserliga huset. År 1841 erhöil han öfverbefälet öfver kejserliga gardet och utnämndes 1843 till krigsminister. I denna

egenskap framkallade han åtskilliga reformer i portens här, i synnerhet gaf han denna en förbättring, i det han indelte densamma i fyra armékorps, införde konskriptionen och soldaternas befrielse från krigstjensten efter fem års tjenstetid. År 1849 aflägsnades han från ministären genom Redschid-Pascha, men återvann snart derefter sultanens ynnest och förvalde sig följande året med dennes yngsta syster, hvarefter han anförtröddes portföljen för handeln och de allmänna

arbetena. Kort derefter blef han storamiral eller Kapudan-Pascha, sedan för andra gången krigsminister eller Seriasker; men föll i onåd och förvisades först till Brussa och sedan till Salonichi. Han återkallades icke förr än 1854 och utnämndes sedan småningom till storamiral och krigsminister.

Riza-Pascha anses för en utmärkt statsman och duktig soldat. Han är en af reformens anhängare, änskönt mindre än Redschid-Pascha beroende af utrikes politikens inflytelser. Som minister för de allmänna arbetena är han grundläggare af flera industriella etablissementer, hvilka i en framtid icke torde blifva utan vigt för Turkiet. Sålunda anlade han på sin bekostnad klädesfabriken i Ismit, sidenfabriken i Ereke och det stora garfveriet i Unkiar-Skelessi. Under nuvarande krig har han visat sig mycket verksam att understödja de Allierades planer och likaledes med lofvärd ifver varit mån om sina egna truppers förplägning; dock förbrår man honom, att han är förmycket hofman, ett fel, som visserligen vidlåder de fleste portens embetsmän; men hans många personliga laster skola redan mera än en gång hafva störtat honom i onåd.

Bref från Californien.

I.

St. Francisco den 48 Juli 1853.

— För två år sedan hade jag icke trott, att det af en kringströfvande och guld-sökande äfventyrare kunde med ens blifva en lugn, städad och nästan välmående landbrukare. Huru detta gått för sig, skall jag under fortsättningen af detta bref berätta dig och skall blott, för att villfara din önskan, äfven en smula vidröra lifvet i minorna, churuväl du måste taga fantasien något till hjälp, för att göra dig de vilda scenerna åskådliga. Vi voro nemligen, tvenne kamrater och jag, senast i *Woods Creeks* minorna, innan vi vandrade till *Big Oak* minorna, der vi

funno en så god plats, att vi dagligen hvardera vunno öfverhufvud 10 dollars i guldsand; men lifsmedlen voro just under förra hälften af vår härvaro så dyra, att deras inköp medtog mera än tredjedelen af vår vinst; detoaktadt hade detta arbete varit lönande nog och jag hade inom fem månader redan sammanbragt en anseelig summa, om icke ett slags tarantel hade stuckit mig, hvarigenom min venstra hand och sedan hela armen så uppsvullnade, att jag hela fyra veckor icke kunde arbeta. Härigenom förlorade jag ej blott min tid, utan tillsatte jemväl en stor del af min vinst. Ändtligen kom en charlatan, som kallade sig doktor, till oss, hvilken väl förskaffade mig lindring och senare bot, men föröfrigt alls icke förstod något och gjorde sig betalt af mig med 86 dollars för hjälpen. Vid omnämmandet af detta missöde vill jag enligt din önskan berätta dig något om Californiens djurverld.

På vilda djur är det här just ingen brist och en passionerad jägare kan här roa sig så länge han lefver, ty sådana skaror af vildbråd och fogel hade jag aldrig kunnat tänka mig existera. Den grå björnen, det ursinnigaste djur af sin art i hela världen, anträffas ofta; Indianerna jaga honom och sälja hans pels till Pelsvarukompaniet i Oregon och det välsmakande köttet till guldgrävarne. Emedan flere Indianer arbeta i närheten af mig likasom några Mexikaner, som äro förtrogne med denna jagt, så har jag Gudi lofvad aldrig råkat i strid med någon björn, men deremot en gång med en panther, som jag den 3 November före solens uppgång såg störta fram till vårt tält, för att hemta sig en af våra fölungar.

Här får jag anmärka, att vår plats låg något aflägsset från vattnet och att vi höllo fyra hästar, för att med dem föra vår guldsand till floden att tvättas. Dessa hästar gå under den fria tiden om dagen och hela natten på bete och blifva blott tidigt om morgonen lockade till oss medelst salt och korn, då de under fodringen påselas. Dessa dragare hade två fölungar. Alldenstund panthern under det de gamle gingo på bete icke vågade göra sitt angrepp, ville den nu, under fodringen, då fölungarne betade ensamma, försöka sin lycka. Då jag såg honom rusa fram, medger jag, att jag kände mig

litet rädd, började att ropa af all magt, grep min dubbelbössa, utan hvilken jemte revolvers ingen vågar gå ut, och aflossade ena pipan på ungefär 60 stegs afstånd, men sköt — bom. Besten förbluffades något, vände sig och mitt andra skott sårade hans ben. Nu lade han sig ned, piskade förfärligt med svansen och i två språng skulle han kunnat rusa på mig, om icke i detta ögonblick några skott från mina tillilande kamrater hade dödat djuret. Jag kan just icke berömma mig öfver mitt första jagtäfventyr; ty jag kände mig icke riktigt väl till mods, då detta vilddjur med sina blixtrande ögon var i begrepp att springa på mig och jag hade trots min revolvers varit förlorad, emedan min annars beprisade kallblodighet och rådighet helt och hållet hade öfvergifvit mig; men sedermera har jag åter godtgjort detta genom att nedlägga mången varglo och vildkatt. Vargarne finnas hos oss i stor mängd, de äro skygga och rädda, men mycket tjufaktiga och smyga sig till och med in i tälten, der de stjäla och förtära läder, stöflor och dylika saker.

Att det icke är brist på vildbråd har jag redan nämnt, men vi hafva ej tid att befatta oss med dess jagt, emedan guldsökandet lönar sig bättre och köttet dessutom icke håller sig friskt mera än en dag. Alla skogar, sjöar och floder äro fyllda med otaliga foglar. Klimatet är här mycket helsosamt; ingen köld och ingen snö; med undantag af en 2—3 månaders stark hetta är sommaren angenäm. Några delar af mintrakterna äro temligen varma, men dessa har jag öfvergifvit sedan de dessutom nära nog äro utgräfd.

Ormarne äro här högst ödlige och i synnerhet skallerormarne, af hvilka den gula, som är den farligaste, just här är allmänast. Dessa farliga ormar äro tjocka som en arm och 3—4 alnar långa. Dock anfaller skallerormen människan blott då, när man antingen kommer att trampa på honom eller ock kommer honom för nära, annars är han mycket skygg. Man träffar honom i minorna och i synnerhet mycket ofta i steniga trakter; men på odlade fält blir han allt mer och mer sällsynt. Svinen äro dess största fiender och jag har en gång med stort nöje varit vittne till, huru ett antal af dessa borstbärare upprotade en hel

ormfamilj ur jorden och förtärde densamma med största smak. Detta tyckas dessa reptiler ganska väl veta, ty de undvika alltmer och mer de trakter, hvarest boskapsskötsel och åkerbruk taga öfverhand. Föröfrigt äro skallerormarne, trots deras storlek och styrka, icke så förfärliga för dem, som äro förtrogna med faran. Om man möter en sådan, kan man lätt med en yxa eller käpp slå ihjel honom, för ett enda slag dör han ögonblickligen och jag har sett gossar vid 10—12 års ålder döda honom. Dess skallrande är emellertid knappt hörbart och sålunda otillräckligt att varna någon för faran.

II.

St. Pablo den 40 Maj 1854.

Vi hafva alldeles förträffligt inrättat oss; landtlifvet behagar mig allt mer och mer och vore icke det ansträngande arbetet af nöden (men hvilket vi fullgöra endast därför, att vi skola förtjena ännu mera pengar och bli rika), så hade vi det nöjsammaste och bekvämaste lif, man kan tänka sig; ty egentligen frambringa den ytterst fruktbara jorden allt med ganska ringa arbete och med en ofantlig vinst, och om vi arbeta oss trötta och förmycket anlita våra krafter, så göra vi det blott för det snöda mammon, hvaraf vi uti vår belägenhet har mindre behof än många andra, så mycket mera som våra önskingar efter så många faror och äfventyr egentligen endast gå ut på att i lugn få äta och dricka oss mätta.

Men nog lärom.

Af tidig potates, som lades i December, hafva vi redan ätit för sex veckor sedan; andra sorten, med hvilken vi ämna handla i minorna eller staden St. Francisco, tyckes vara underkastad samma öde som potäterna i Europa, och, omänskligt vi icke bemärkt någon verklig förruttnelse, så är dock skörden mot den här förut gjorda alldeles för ringa, i synnerhet, då man betänker uti en jordmån, som ännu aldrig blifvit begagnad. Deremot lyckas alla slags meloner äfvensom trädgårdsvexter alldeles förträffligt, dock skjuta börnorna och sockerärterna alltför raskt i vädret och bäna tusentals blommor, men hvilka fördetmesta åter falla af. Batater och några rotvexter inbragte oss god vinst, i det de betalades ganska högt i staden och vi hafva erhållit några hundra

dollars, innan den egentliga skörden börjar. Efter en ytlig beräkning, enligt de priser som nu äro gällande, kunna vi vänta att detta års skörd skall inbringa oss en 1500 dollars, sedan alla omkostnader äro afdragne. Tillika ha vi planterat ungefär 100 fruktträd af aprikoser, persikor och oranger, likaledes två fält med vinstockar och tro oss snart härigenom kunna förtjena mycket pengar. Frisk är jag, Gudi vare lof, och arbeta kan jag, men också äta, och af mat hafva vi fullt upp. Vilda kalkoner, fasaner omvexla med tamt fjäderfä, dessemellan skinkor och vildbrädsstek, härtill Jamaica-rom, nemligen äkta, och Pisko, ett sydamerikanskt bränvin af högst angenäm smak, dessa äro våra njutningar; tvenne mullattskor, hvilkas moder ombesörjde hushållet hos en rik plantageägare i New-Orleans, sköta nu vårt hushåll och vår mat är smakligare än den vid edra förnämsta måltider kan tillagas. Men oakadt lyckan nu ler emot oss, tillråder jag ingen utan medel att komma hit, icke heller någon, som icke har en stark helsa och mod att afsäga sig alla lifvets behag under många år af arbete och försakelse, — blifve han då heldre i Europa. I rikdom öfverträffas Kalifornien af intet land i hela världen, men den som deraf vill profitera, måste rätt förstå att begagna alla sina fem sinnen. Öfverhuvud är det ej att tillråda någon att komma blott till Amerika eller till de gamla staterna. Jag har i New-York upplefvat hundratals fall, då dylika invandrare fort förlorade det lilla de egde och sedan på ett eländigt sätt tillsatte lifvet under jernbans- och kanalarbeten. Med några anlag och ihärdig flit bringar man det i det inre af Förenta Staterna lätt till något; ingenstädes är det lättare än här att förtjena pengar med pengar och jag har under mitt sex-åriga vistande i de gamla staterna ofta funnit detta, dock får invandraren med någon förmögenhet icke dröja i sjöstäderna, utan så fort som möjligt söka att komma till den af honom valda bestämmelse-orten.

III.

St. Francisco den 4 Sept. 1854.

Vi hafva redan för sex veckor sedan slutat vår skörd, men ännu icke tröskat. Hvete, korn och hafre hafva slagit väl ut,

men potatisskörden blir mindre god, emedan vi af brist på tid gjorde utsädet för sent. Ungefär om två månader, när regntiden inträder, börja vi åter på åkern och vi tänka nästa år att göra ett betydligt utsäde, emedan vi nyss hafva köpt oss 4 dragoxar för 500 dollars och nu kunna arbeta med tre plogar. I alla fall behöfva vi 4 oxar eller hästar, för att bryta upp nytt land, det redan nu plöjda kunna vi nästa gång bearbeta med 2 stycken. Förlidna vår anlade vi en trädgård och planterade deruti, utom vanliga köksväxter, äfven en myckenhet meloner. Dessa hafva utomordentligt väl slagit an och börja just nu att mogna. Vi hafva sköfdat öfver tusen stycken vatten- och sockermeloner, de förre af 10—60 skålpunds vikt. Denna köksträdgård hålla vi nu på att utvidga och hafva förra veckan slutat inhägnaden, den är 600 fot lång och 300 bred. För närvarande är jag i staden, för att köpa bräder till ett hus, emedan vi ämna begagna det gamla till förvaringsrum för vår spanmål, när vi få den tröskad. Dessutom måste vi bygga ett stall för vår boskap, hvilken annars, så som det här brukas, går fritt omkring både dag och natt, för att sjelf söka sin föda, och under November och December måste boskapen fodras och skyddas mot regnet. Derfor är det af nöden att bygga stallar. Då jag skref till dig i Juni voro vi blott två, T. och jag. Mem sedan 6 veckor hafva vi ytterligare upptagit en tredje, C—, som deltagare, i det han till oss utbetalde 1500 dollars mot att erhålla en tredjedel i allt. Denne är tillika borgare i Förenta Staterna och emedan en sådan har rättighet att upptaga 160 acres land till guvernementspris ($1\frac{1}{4}$ dollars per acre), så hafva vi nu tillsamman ett landstykke om 480 acres, af hvilka vi nästa år kanske besä 100 acres, men inhägnat resten för boskapen. Alldenstund vår plats ligger undan gömd i skogen så hafva ännu icke många slagit sig ned i vår närhet och derigenom hafva vi erhållit en stor sammanhängande yta. Våra hästar befinna sig väl, dock hafva vi måst skjuta ett sto vid 6 års ålder, emedan hon blef lam i länden, deremot ha vi erhållit en fölunge. Också hafva vi köpt en mulåsheingst för 35 dollars, för att uppdraga mulåsnor, hvilka här hafva ett högre värde än hä-

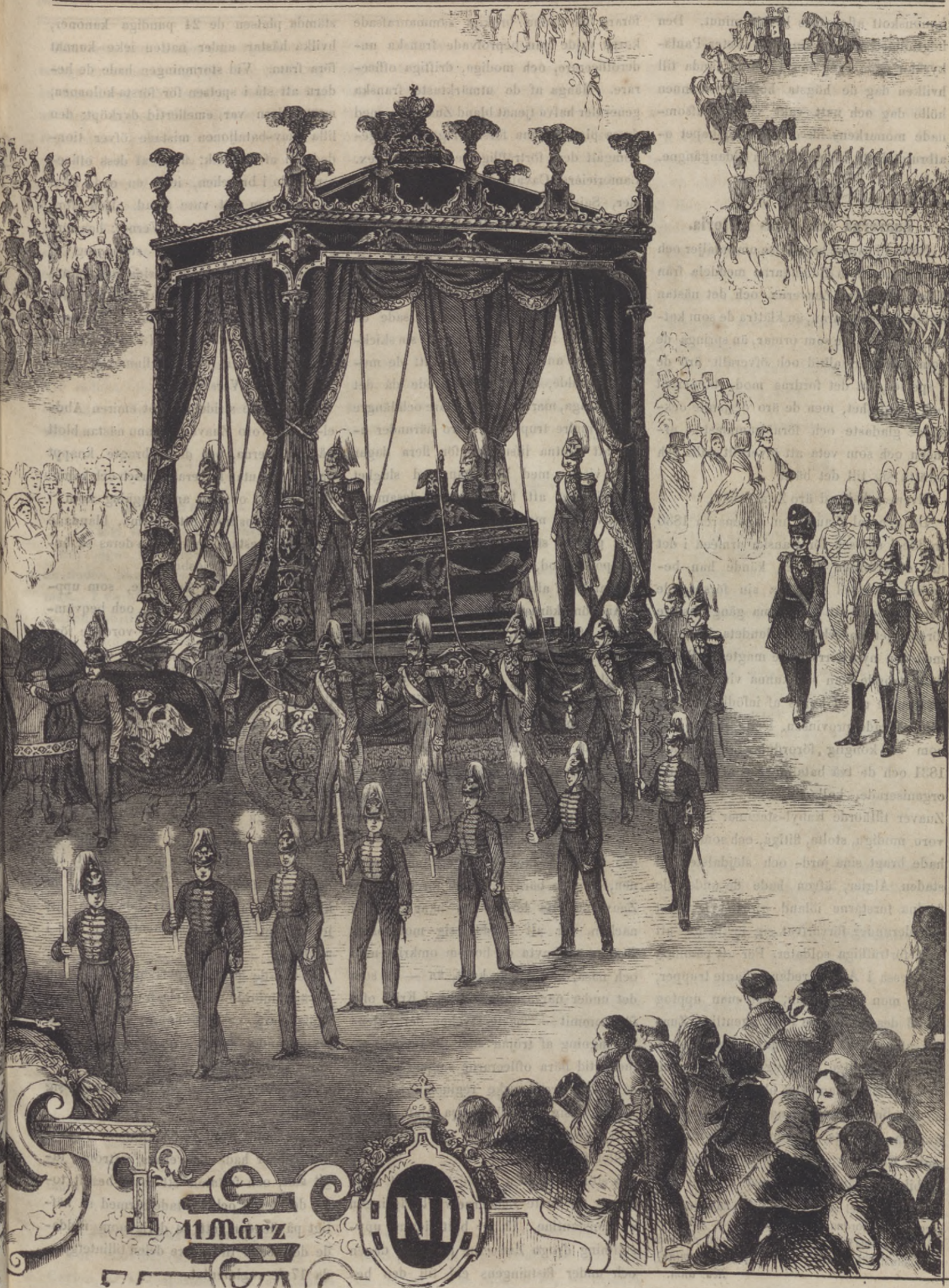
star. Säsom kuriositet bland foglar bör jag meddela dig följande: Stararne äro här mycket mindre än i Tyskland och sjunga alls icke, lärkan är ungefär så stor som en vaktel och dess sång liknar mera näktergalens än lärkans, vaktlarne hafva på hufvudet en fjederbuske, som nästan är 3 tum hög och kråkorna skrika alltid i jemrande ton: "mama, mama." Af sångfoglar finnas här ganska få, deremot tallösa hökar och örnar af största slag. Af fyrfota djur gifves det en stor massa björnar, vargar, pantrar, vilda hundar och kattor, räfvar och såkallade kaliforniska lejon och pantrar, som äro mindre än andra af detta slag. Skallerormen finnes här i ett betydligt ringare antal än i minorna och vi hafva under detta året blott sett en, som vi plöjde upp; deremot sitter det gamla, murkna träet fullt med skorpioner och taranteler, för hvilka man måste taga sig lika mycket i akt som för ormar, emedan deras bett är giftigt.

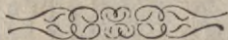
Kejsar Nikolai I:stes likbegängelse i Petersburg.

En glänsande Mars-sol höjde sig Söndagen den 11 Mars öfver Czarernas sörjande residens. Sorghärolder i medeltids kostym, baretter med struds-fjedrar på hufvudet, i svarta sammetsrockar med den broderade riksörnen på ryggen, hvita käppar i handen, hade från Wassily Ostrow under trompetskall förkunnat bisättningen af kejsar Nikolai dödliga kvarlevor i fästningskyrkan, och redan bittida på morgonen uppfyllde en tät menniskomassa den stora slottsplatsen, som räcker ända från Alexander-pelaren till Senatspalatsets och begränsas vid Nawa af amiralitetsbyggnaden. Alla ingångarne till slottsplatsen, den lilla Milliongatan, som under generalstabs-palatsets bägar förer till vinterpalatset, det kejsarliga residensets pulsåder, Perspektivet, alla gator, som i denna rigtning vetta åt Nawa, ända till bryggan, som leder öfver floden, voro spärrade af polisen.

Klockan 11 satte det öfver 3 werst långa tåget sig i rörelse, och kl. 2 anlände processionen till fästningen, från hvars vallar sorgfanan svajade under det att ett

kanonskott aflossades hvarje minut. Den högtidliga grafläggningen i Peter-Pauls-kyrkan egde rum den 17 Mars, ända till hvilken dag de högsta hofembetsmännen höllo dag och natt vakt vid den afsomnade monarkens lik och presterskapet oafbrutet läste böner för den hädangångne.

Zuaverna och deras historia.

Nästan i hvarje berättelse om bataljer och träffningar, som tidningarne meddela från Krim, talas om Zuaverna, och det nästan alltid med beundran; än klättra de som katter, än kräla de som ormar, än springa de som panthrar, alltid och öfverallt äro de i spetsen, då det fordras mod, tapperhet och ihärdighet, men de äro derjemte också de gladaste och förnöjsammaste i arméén och som veta att öfverallt ställa och inrätta sig till det bästa.

Hvem och hvad äro Zuaverna?

Då general Clausel om sommaren 1830 trädde i spetsen för franska arméén i det just då eröfrade Algier, kände han behöfvat att såväl förstärka sin försvagade här, som ock att på samma gång fastare förena det underkastade landets invånare med den nya herrskande magten. Begge delar trodde man sig kunna vinna genom inrättande af en korps af infödingar från den eröfrade provinsen. Detta skedde genom en konglig förordning af 21 Mars 1831 och de två bataljoner, som man först organiserade, kallades Zuaver. Dessa Zuaver tillhörde Kabyl-stammar i bergen, voro modiga, stolta, flitiga, och som hittills hade bragt sina jord- och slöjdalster till staden Algier, äfven hade de under de fordna furstarne ibland gjort krigstjänst och derunder förvärfvat sig rykte för att vara förträffliga soldater. För att påminna om dessa i Algier redan bekante trupper, valde man detta namn; men man upptog bland desamma icke blott egentliga Zuaver utan tillika infödingar af alla slag, som voro villige och duglige till tjensten, och, emedan man icke blott ville bevärna infödingar, upptog man äfven alla slags franska frivillige likasom äfventyrare af andra Européer, af hvilka man sedermera bildade främlingslegionen*). Till an-

*) En stor del af de nuvarande Zuaverna utgöres af det fordna mobilgardet, som spelte en märkvärdig role i sista franska revolutionen, och som var sammansatt af Paris' fordna gatpojkar (*gamins*).

Red. anm.

förare för denna brokigt sammanräfsade korps valde man bepröfvade franska underofficerare, och modiga, driftiga officerare. Många af de utmärktaste franska generaler hafva tjänat bland Zuaverna, med dessa plockat sina första lagrar och genomgått den förträffligaste skola, t. ex. Lamoricière, Cavaignac, Leflo och Duvier, Saint-Arnaud, Changarnier, Bouat, Espinasse, Thomas, Bosquet, Canrobert o. s. v.

Redan sex veckor efter deras organisation erhöles Zuaverna elldopet, och strax vid deras första uppträdande visade de (hvilket än i dag utmärker dem) sin skicklighet och användbarhet till allt: de murade, smidde, timrade, snickrade då det kom i fråga, marscherade fortare och längre än de andre truppena, buro härunder utan att tröttna lifsmedel för flera dagar eller visste med beundransvärd slughet och djerfhet att förskaffa sig desamma, manövrerade med den yttersta precision och gäfvos i striden icke blott bevis på sällspordt mod, utan äfven på slugt begagnande af alla omständigheter.

Änskönt kärnan af dessa trupper ännu består af fransmän, är deras uniform dock den i Algier brukliga dräkten, i franska infanteriets färger, med några förändringar, som gör denna uniform till kanske den ändamålsenligaste, som soldater nåsin burit. Den är beräknad för ett varmt klimat, lemna alla kroppsdelar den frivaste rörelse, men skyddar jemväl mot plötsliga temperaturomvexlingar och låter vid kall väderlek lätt fullkomna sig. Till och med den skenbart obehöfvade turbanen, som de bära, har sina företräden; ty Zuaverna låta honom än hänga ned i nacken, för att skydda sig mot solens strålar, än knyta de honom omkring mun och näsa, när det är kallt, än — så som det under närvarande fälttåg i Krim ofta förekommit — måste stycken deraf tjena till lagning af tröjan eller byxorna. Emellertid bära officerarne samma uniform som de andre franske regimenterna, och utmärka sig framför dessa blott genom hufvudbonaden *fez*, som de ofta bära i stället för mössan.

I största glansen af sin tapperhet visade sig de förste Zuaverne vid belägringen af Constantine. Under batteriernas uppställning drogo Zuaverne på ljusa dagen och under fästningens eld till den be-

stämda platsen de 24 pundiga kanoner, hvilka hästar under natten icke kunnat föra fram. Vid stormningen hade de hedern att stå i spetsen för första kolonnen; men hedern var emellertid dyrköpt; den lilla zuav-bataljonen mistade öfver tiondedelen af sitt folk; flera af dess officerare föllo i bréschen, icke en enda kom derifrån utan att vara sårad. Den store franske målaren, Horace Vernet, har förövigat denna Zuavernes stormning af Constantine genom ett af sina mest storartade bataljstycken, på hvilket man ser Lamoricière med sin lilla skara, blickande, under krutrök och den vildaste trängsel, på bréschen. (Det befinner sig i stora galleriet i Versailles).

I de senare striderna mot emiren Abd-el-Kader voro Zuaverna ännu nästan blott på förposterna, och de tillbragte knappt någon dag utan forcerad marsch och kamp. Hvar någon ovanlig ansträngning kom i fråga, en position att storma, blandade sig fördetmesta klangen från deras så bekanta marsch i stridsbullret.

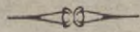
Det är ovisst om Zuaverne, som uppfunnit så mycket till lättnad och bekvämlighet för soldaterna, också voro de första, som på marschen hade sin egendomliga hornmusik. Marschens toner hjälpte dem, att under nattens mörker, i krutrök eller dimma o. s. v. återfinna hvarandra och hålla sig tillsammans. Denna inrättning visade sig så ändamålsenlig, att snart hvarje regimente i Algier antog hvar sin egendomliga marsch af detta slag, hvilken på sätt och vis blef deras regimentsmelodi, som man alltid med stolthet, till och med i de farligaste ögonblick, lät klinga, för att långt bort låta höra, att jemväl det eller det regimentet var med i affären.

Också de lätt transportabla tälten, som nu äro införde vid hela franska arméén, skola vara en uppfinning af Zuaverna, hvilka under hvilat efter en marsch i det heta Afrika hängde dukar, skjortor o. s. v. i tältform på kypor, för att skaffa sig skugga.

I en kamp med Abd-el-Kaders regulerade trupper hade Zuavernes patroner tagit slut, och fattande ett raskt beslut, togo de stenar och kastade härmed så häftigt på fienden, att de derigenom räddade det redan till större delen tillintetgjorda 17:de regimentet.

Zuaverna hade sedan sin organisation i många år utmärkt sig till den grad, att en förordning 1852 befallde en förökning af deras korps. Man bildade först tre regimenter, hvardera om tre bataljoner och gaf dem dessutom reffelhössor.

Då emellertid menniskor af högst olika slag äro förenade i dessa regimenter, hvilka väl fördet mesta äro godmodiga och alltid tappra, men den större delen också ega häftiga passioner, dem de icke gerna kufva, så måste officerarne och anförarne vara män af energi, som förstå att hålla sträng disciplin förenad med förmåga att vinna soldatens förtroende och kärlek. Till sådana räknas sjelfve Zuaverna som sina bästa officerare Lamoricière och Ca-vaignac.

Kaleidoskop.

En modern filosof.

För någon tid sedan fann man i Marne-floden liket af en ungefär femtioårig man. I en af hans rockfickor låg en sålydande skrifvelse: "Mitt lik testamentarar jag åt jorden. Min lefnadshistoria är snart berättad. Ända till mitt 29 år var jag sysselsatt vid handeln; då dog min onkel och kvarlemnade mig en vacker summa i banknoter. Jag tänkte: lifvet förflyter snart, man måste njuta det, och indelte mina banksedlar i 15 paketer. Således kunde jag ännu i 15 år lefva bekvämt och jag drog omkring i världen. I dag har jag förtärt mitt sista tjugofranesstycke och sitter rökande på en äng vid Marnes strandbrädd. Jag bar ett vackert namn, var baron, men aldrig äregirig. Att lefva godt, var mina önsknings högst mål, och jag har lefvat godt. Min cigarr är utrökt, min graf flyter vid mina fötter, lef väl! —"

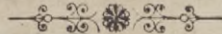
Besynnerligt ursprung till ett riddarslag.

William Henrik, en Londoner borgare, slogs till riddare af konung Jakob I därför, att han "med stor skicklighet hade borrat ett hål i konungens stora diamant."

Kokospalmens nytta.

För Söderhafsoarne, i synnerhet för Ceylon, är kokospalmen helt och hållet oundgänglig. Kojornas tak, skärmarne mot

solen, mattorna, drikskärnen, tåg, kort sagdt, nästan till alla persedlar för det dagliga lifvet är detta träd användbart. Och likasom det förser hushållet med lefnadsmedel, bidrager det också till lifvets bekvämligheter. Trädets saft, då den färsk uttappas, gifver en förfriskande, berusande dryck, som har temligen likhet med den sydamerikanska Aloëns Pulquo eller Totty. Tottyn får man nemligen som bekant af arrak, då den öfvergår till jäsning. Nötterna äro, sålänge de ännu äro gröna, fyllda med en välsmakande mjölk, och mogna gifva de en likaså smaklig näring, hvilken blott för Euro-peerna förekommer något hårdsmält. Kokosnöten är för invånarne på Ceylon det samma som dadelpalmen för Araberne i öknerna.

Humoristiskt.

En vän meddelade engång ett förträffligt medel att fördrifva råttor. Hans bodar voro fulla deraf. Han tog en liten fiskkrok, som han fästade vid en liten tråd och instack på kroken en liten bit rostad ost, och hängde den sedan ungefär en fot från golvet. En af råttorna hoppade, för att få tag i ostbiten och fastnade på kroken. Men nu började hon att göra ett sådant väsen med sprattlande och pipande att alla kamraterna togo till flykten. Icke en enda stannade kvar i bodarne. Några dagar senare beklagade sig en af vännens grannar öfver den massa med råttor, som hade kommit i hans hus; de voro nära att äta honom ut ur huset. Vår vän kände sig ytterst glad öfver detta spratt och — teg. Detta var icke menniskovänligt af honom; därför afslöja vi denna hemlighet till bästa för hans granne och det öfriga menniskosläktet utan att därför begära någon ersättning.

Godt råd för resande på jernbana. Man bör alltid söka sig en plats midt emot en korpulent gammal herre, så att, om någon sammanstötning kommer i fråga, skall faran betydligt mildras.

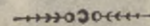
Ömhet. En ömsint Rhenländare tog värfning vid 34 regimentet, för att vara sin broder, som stod i 33, så mycket närmare.

Dr. Franklin sade: "Tid är pengar!" Detta förklarar kanske också det vanliga förhållandet, att personer, som äro i förlägenhet för pengar, begära tid.

En kyrkoräkning för byn Untenbach vid Apolda år 1625 finner man bland utgifterna: 15 groschen årlig lön till Hans Gärtner, för att väcka de sovande i kyrkan.

En italiensk grafskrift lyder: "Jag var frisk — men jag önskade att bli ännu friskare och ligger nu här."

Någon, som tillfrågades, hvarför han talade med sig sjelf, svarade mycket naivt: "emedan jag gerna samtalar med en förnuftig man."

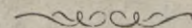
Charad.

Som mitt första ängslig såg jag
snön inbädda sommarns fält;
ty på bara marken låg jag
under himlens blåa tält.

Derför manar mig den arma
tiggargossens bittra lott,
fordom min, — att mig förbarma,
sedan jag mitt andra fält.

Ännu efter femti vänner
tacksamt minnes jag den man,
hvilken, rörd af mina tårar,
som mitt tredje tog mig an.

Ack, hur glad han gick att dela
med den faderlöse bröd;
ty han hade som mitt hela
saknat sjelf föräldra-stöd.

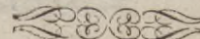
Från C. Petersens Lithografiska Inrättning och Boktryckeri har utkommit No 4 af

Tidskrift för Trädgårdsskötsel,

II årgången,

innehållande: Växtexposition i Paris. — Trädgårdskaiender. — Dekorationer för parker och lustträdgårdar (med 2 plancher). — Nyaste praktväxter. — Konstruktion af eldkanaler. — Svar på insända förfrågningar.

På denna Tidskrift, hvaraf ett nummer om 8 tvåspaltiga sidor jemte tvenne plancher i stor oktav utkommer i hvarje månad, prenumereras med 2 R:dr 24 sk. bko (postförvaltarearvodet inberäknadt) på alla postkontor, boklädor och hos förläggaren herr C. Petersen i Götheborg.

Vargen i fårakläder.

Han. "Min fröken, ni får ej tro, att jag är en verg i fårskinn!"
Hon. "Nej, min herre, jag är helt och hållet öfvertygad om motsatsen!"

Tröst.

"Om du visste huru mycket det kostar på mig att öfvergifva Laura!"
"Dock icke så mycket som att behålla henne!"

Den käraste leksaken.

Modren. "Der Carl, har du en löjtnant i julklapp, och du, Anna, ett sydon."

Anna. "Det hade varit bättre om jag fått löjtnanten, mamma!"

Man skall icke tro någon turkinna för väl.

Domino. "Säg mig blott, hulda engel, hvarför du alls icke vill demaskera dig?"
Turkinna. "Jag vågar inte."
Domino. "Visa mig åtminstone din täcka hand."
Turkinna. "Nej, handsken tar jag ej af."
Domino. "Åh, om jag ber!"
Turkinna. "Jag vågar inte."
Domino. "Du känner mig då?"
Turkinna. "Alltför väl."
Domino. "Så? Hvar tjänar du då?"
Turkinna. "Hos er, nådig herre."